

Natálie Čihulová Povídka

Vypínám budík. Je dvanáctého prosince. Dlouho koukám do zdi, než mi dojde, co se dnes má opravdu stát. Najednou mě zaplaví vlna nervozity. Pomalu se postavím a čekám. Nadechnu se. Nadechnu se podruhé a pomalu začnu své ráno. V kuchyni začnu vařit vodu na kávu a přemýšlím nad tím papírem, který mi může změnit život. Nevydržím to, znovu otevřu obálku a začnu číst slova na papíře. Text znám skoro nazpaměť. Snad mi pomůže. Snad mi pomůže získat práci, po které jsem toužil už několik let. Jsem přece herec. Od mé emigrace uplynulo mnoho let a moje angličtina se zlepšila. Mám šanci. S tímto doporučením od mého přítele snad ještě větší. On to přece také dokázal a stal se uznávaným hercem! Papír vložím zpět do obálky a obálku dám do batohu. Rychle dopiju kávu a začnu se připravovat k odchodu. Sáhnu po teplém kabátě, přes rameno přehodím batoh a otevřu dveře.

Venku padá sníh a fouká prudký vítr. Stoupám nahoru do kopce a za sebou nechávám hluboké stopy. „Ještěže jsem vyšel dřív,“ pomyslím si. Za tohoto počasí se cesta prodlouží nejmíň o deset minut. Zabočím doprava a přijdu k zastávce. Autobus by tu měl být každou chvíli. Zastavím se a znovu na mě dolehne všechen stres. Na pár minut jsem zapomněl, kam to opravdu jdu. Nemohu uvěřit, že po letech čekání na tento den se stále cítím nepřipraven. Na dlaních ucítím studený pot a v tu chvíli se mi zamotá hlava tak, že se musím chytit lavičky vedle sebe. Postarší paní se na mě podívá zamračeným pohledem. Naštěstí nemusím nic vysvětlovat, protože uvidím příjezdějí autobus. Když si v autobusu kupuju jízdenku, nemohu najít drobné v kapse. Mince mi prokluzují mezi prsty. Nakonec nějaké přece jen najdu a posadím se na místo u okna. Cestou si snažím připravit, co vlastně budu říkat, ale přes všechnu nervozitu jako bych ani nemohl přemýšlet. „Zvládnou to,“ začnu se uklidňovat už po několikáté za dnešní ráno „Stres ze mě většinou po čase opadne.“ Jenže moc dobře vím, že tahle situace je jiná než všechny předešlé. Pokud vše vyjde, mohl bych konečně začít dělat práci, která mě baví a která mi jde. Mohl bych konečně začít žít život, po kterém jsem vždy toužil. Tahle představa mě naplní novou energií. Podívám se na hodinky. Jdu přesně na čas. Vše jde zatím podle plánu. Vystoupím z autobusu a rychlým krokem se vydám směrem k divadlu. Přijít dřív nikdy neuškodí. Počasí se zdá být každým krokem horší a horší, ale to není nic, co by mě znepokojilo. Ulice jsou prázdné. Není se čemu divit, kdo by také chtěl být v tomto počasí venku. Odbočím doleva a sejdu po velkých schodech dolů.

Cestou se přidržuju zábradlí, abych předešel uklouznutí po ledu přikrytém sněhem. Podívám se před sebe a konečně uvidím budovu divadla. Na chvíli se nemohu nadechnout. Porozhlédnu se, abych našel ten vedlejší vchod, kterým mám dovnitř vejít. Jsou to malé dveře z boku budovy. Natáhnu svoji rozklepanou ruku a stisknu kliku.

Ocitnu se v malé prázdné místnosti s pohovkou a světle červenými dveřmi. Mám zaklepat? Nemusím se dlouho rozmýšlet, protože v ten moment se dveře otevrou. Ve dveřích stojí mladá žena s úsměvem na rtech. „Už vás tu očekáváme,“ řekne a pootevře mi dveře. Usměju se a otevřu batoh. Chci jí předat obálku co nejdříve. Nějakou dobu hledám v batohu obálku, ale nemohu ji najít. Otevřu batoh lépe a podívám se dovnitř. Je prázdný. Doporučení od mého přítele je pryč. Podívám se zpět na ženu přede mnou. Přestože se na mě dívá, nevidím jí do obličeje. Před sebou uvidím bílou tmou a zaslechnu zděšený křik.